

Waterdicht

Stromingen is een blad dat parallel loopt aan de seizoenen. Het verschijnt vier keer per jaar, zodat we voor elk jaargetijde een nieuw nummer hebben. Daar kun je met het aanleveren van kopij rekening mee houden, maar dat zou in de praktijk betekenen dat ik nu een stukje over kerst of over het nieuwe jaar moet schrijven. Op het moment van schrijven is er echter nog geen kerstboom te zien, sterker nog: de loofbomen zitten nog in het blad, hoewel dat (half oktober) wel op zijn eind begint te lopen. Aangezien ik sinds kort een werkkamer met zicht op een singel heb, werd ik bij het overwegen van deze Waterdicht getroffen door het volgende gedicht van de Vlaamse priesterdichter Guido Gezelle (1830–1899).

HB

' **Er viel ne keer**
(Herinnering aan Beethoven's Septuor)

*'t Er viel ne keer een bladtjen op
het water
't Er lag ne keer een bladtjen op
het water
En vloeien op het bladtje dei
het water
En wenkel-winkelwentelen
in 't water
Want 't bladtje was geworden lijk
het water
Zo plooibaar en vloeibaar als
het water*

(...)

*Maar 't bladtje wa' geen bladtjen neen
en 't water
En was nie' meer als 't bladtje ook
geen water
Mijn ziele was dat bladtjen: en
dat water
Het klinken van twee harpen wa'
dat water
En blinkend in de blauwte en in
dat water
Zo lag ik in de hemel van
dat water
De blauwe blijde Hemel van
dat water*

Guido Gezelle